

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 423/2017-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 12. júna 2017 predbežne prerokoval sťažnosť súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého, PhD., Záhradnícka 60, Bratislava, zastúpeného advokátom doc. JUDr. Branislavom Fridrichom, PhD., advokátska kancelária Fridrich Paľko, s. r. o., Grösslingová 4, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uzneseniami Okresného súdu Bratislava V sp. zn. 1 Spr V 56/2016 z 5. apríla 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého, PhD., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 10. mája 2017 doručená sťažnosť súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého, PhD. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva podľa čl. 6 ods. 1

Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením Okresného súdu Bratislava V (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 1 Spr V 56/2016 z 5. apríla 2017 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

Z obsahu sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že okresný súd napadnutým uznesením uložil sťažovateľovi ako súdnemu exekútorovi povinnosť úhrady súdneho poplatku za spracovanie hromadných podaní (žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a dodatkov) v sume 30 eur.

Podľa sťažovateľa okresný súd napadnutým uznesením porušil jeho označené ústavné práva, keďže svoje rozhodnutie formuloval na základe nesprávneho právneho posúdenia veci a s použitím chybných aplikácií a interpretácie práva a osobitne aplikácie protiústavnej úpravy bez toho, aby vyvolal konanie na potvrdenie domnienky o ústavnosti, ktorá je však vyvrátiteľná rozhodnutím o abstraktnej kontrole ústavnosti. Sťažovateľ je toho názoru, že povinnosť úhrady poplatku za úkony súdu, tak ako bola stanovená okresným súdom v napadnutom uznesení, mu nemožno uložiť. Ďalej tvrdí, že súdnemu exekútorovi nie je možné uložiť súdny poplatok za spracovanie hromadného podania, pretože nie je uvedený ako poplatník v zmysle zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov. V exekučnom konaní platí súdny poplatok iba oprávnený a nikto iný. Sťažovateľ dôvodí, že exekútor v prípade podania žiadosti o vydanie poverenia sleduje len záujmy oprávneného.

Sťažovateľ navrhol vydať nález, ktorým vysloví, že okresný súd napadnutým uznesením porušil jeho označené ústavné práva, zruší napadnuté uznesenie okresného súdu a prikáže okresnému súdu uhradiť sťažovateľovi trovy konania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo

ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (porov. napr. I. ÚS 105/06, II. ÚS 66/2011, III. ÚS 155/09, IV. ÚS 35/02)

III.

Bez potreby citácie odôvodnenia napadnutého uznesenia alebo uvádzania doktrinálnych záverov k označeným ústavným právam sťažovateľa ústavný súd konštatuje, že sťažnosť je potrebné odmietnuť pri jej predbežnom prerokovaní, a to z nasledovných dôvodov.

Po prvé, ústavný súd už v minulosti opakovane pri sťažnostiach sťažovateľa, ktorými sa obracal na ústavný súd, judikoval, že súdny exekútor má pri výkone exekučnej činnosti postavenie verejného činiteľa. Tento status mu priznáva Exekučný poriadok, ktorý v § 2 ods. 1 ustanovuje, že exekútor je štátom určenou a splnomocnenou osobou navykonávanie núteného výkonu exekučných titulov. Podľa § 5 Exekučného poriadku má exekútor pri výkone exekučnej činnosti, vykonávanie ktorej je výkonom verejnej moci, postavenie verejného činiteľa. Z uvedeného vyplýva, že právnou úpravou v Exekučnom poriadku štát preniesol časť výkonu svojej moci – špecificky moci súdnej, ktorej súčasťou je aj konanie vykonávacie – na súdnych exekútorov. Nimi sú síce fyzické osoby, avšak táto skutočnosť má význam len právne technicky či organizačne inštitucionálny. Z hľadiska funkcionálneho vykonávajú tieto osoby štátnu moc, resp. moc súdnu. Preto ak súdny exekútor vykonáva funkcie, ktoré by inak bol povinný vykonávať štát, resp. súd, je pri výkone zverenej štátnej moci povinný rešpektovať a dbať na základné práva tých osôb, vo vzťahu ku ktorým prenesenú štátnu moc vykonáva; rovnako tak pre tieto osoby musí platiť rovnaký štandard ochrany ich základných práv ako v konaní pred súdmi (rovnaké závery vo veciach sťažovateľa porovnaj v II. ÚS 314/2012, II. ÚS 402/2012, II. ÚS 33/2014, II. ÚS 34/2014, II. ÚS 241/2014, I. ÚS 478/2011, III. ÚS 151/2012, III. ÚS 211/2012, III. ÚS 363/2012, II. ÚS 344/2017).

Podľa § 35 ods. 1 Exekučného poriadku (účinného od 1. apríla 2017) do vydania poverenia na vykonanie exekúcie je účastníkom konania oprávnený. Po vydaní poverenia na vykonanie exekúcie sú účastníkmi konania oprávnený a povinný; iné osoby sú účastníkmi len tej časti konania, v ktorej im toto postavenie priznáva tento zákon. Ak súd rozhoduje o trovách exekútora, účastníkom konania je aj exekútor.

Podľa § 37 ods. 1 Exekučného poriadku (účinného do 31. marca 2017, t. j. platného a účinného v čase rozhodovania okresného súdu) účastníkmi konania sú oprávnený a povinný; iné osoby sú účastníkmi len tej časti konania, v ktorej im toto postavenie priznáva tento zákon. Ak súd rozhoduje o trovách exekúcie, účastníkom konania je aj poverený exekútor.

Z citovanej definície účastníkov exekučného konania vyplýva, že súdny exekútor je účastníkom konania len vtedy, ak exekučný súd rozhoduje o trovách exekúcie.

Z uvedeného vyplýva, že súdny exekútor nemá aktívnu legitímáciu na podanie sťažnosti ústavnému súdu proti rozhodnutiu, ktorým exekučný súd rozhodol v rámci rozhodovania o vydaní poverenia na vykonania exekúcie o uložení povinnosti uhradiť súdny poplatok za spracovanie hromadných podaní podaných súdnym exekútorom. V takomto prípade súdny exekútor ako súčasť súdnej moci nie je nositeľom žiadnych základných práv, a to ani v záujme ochrany účastníka exekučného konania (oprávneného).

Pri predbežnom prerokovaní sťažností ústavný súd nepochybné zistil, že sťažovateľ nemal v namietanom konaní pred okresným súdom, výsledkom ktorého je napadnuté uznesenie, postavenie účastníka konania, a teda nie je oprávnenou osobou na podanie sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy.

Keďže porušenie označených ústavných práv v napadnutých uzneseniach pred ústavným súdom namietala osoba odlišná od účastníka týchto súdnych konaní, ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažností tieto odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako podané zjavne neoprávnenou osobou.

Po druhé, podľa ústavného súdu vzhľadom na hodnotu sporov pred okresným súdom (spolu 104 eur) ide o prípad posudzovaný ako tzv. bagateľná vec, kde vzhľadom na konkrétne okolnosti prípadov už samotný predmet sporov v predmetných konaniach zakladá z hľadiska doterajšej judikatúry ústavného súdu (porov. najmä IV. ÚS 358/08,

ako aj IV. ÚS 340/2014, III. ÚS 529/2014, II. ÚS 468/2015, II. ÚS 357/2015, II. ÚS 344/2017) dôvod na odmietnutie sťažností pri ich predbežnom prerokovaní z dôvodu ich zjavnej neopodstatnenosti.

Opodstatnenosť sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy vo veciach bagatel'ných prichádza totiž do úvahy iba v prípadoch extrémneho vybočenia zo štandardov, ktoré sú pre postupy zisťovania skutkového základu sporu a pre jeho právne posúdenie esenciálne (porov. IV. ÚS 358/08), resp. v prípadoch, ak pôjde o intenzitu zásahu kolidujúcu s podstatou a zmyslom základných práv a slobôd (porov. nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. III. ÚS 1996/13, bod 27).

Takéto vybočenie zo štandardov riadneho súdneho konania resp. intenzitu zásahu kolidujúcu s podstatou a zmyslom základných práv a slobôd ústavný súd navyše v napadnutých uzneseniach vzhľadom na predmet rozhodovania okresného súdu (súdny poplatok za spracovanie hromadných podaní) nenašiel. (Obdobne aj II. ÚS 344/2017)

Uvedená hodnota sporu pred všeobecným súdom, ako aj predmet sporu pred okresným súdom tak signalizujú zjavnú neopodstatnenosť sťažností z dôvodu bagatel'nosti vecí. Sťažnosť sťažovateľa tak bolo možné odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde aj z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti ústavný súd o sťažnostiach sťažovateľa rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. júna 2017